

Што се тиче јучерашњег састанка у Бриселу и питања да ли смо након њега ближи тзв. „правно-обавезујућем споразуму Београда и Приштине“, мени се чини да смо после овога што се у недељу дешавало у Бриселу (а не знам како то да назовем) вероватно ближи том споразуму за корак или два.

Но, ако пратимо изјаве које последњих неколико недеља долазе из Приштине, Брисела и неких других престоница, онда се чини као да је ово јуче била само формалност и да су овде актери само одиграли представу за медије, а да су контуре и обриси тог договора и споразума у великој мери већ познати.

Невоља је у томе што су и пред овај сусрет Хашим Тачи и представници Приштине јасно рекли шта је њихова платформа, захтев и став. Па су још и подигли улог и казали да тај фамозни ЗСО, наравно, формиран по њиховим законима, може да дође на дневни ред

тек уз правно-обавезујући споразум који, поред осталог, подразумева и њихово чланство у УН.

С друге стране, ми нисмо чули шта је платформа наших преговарача. Нити смо расправљали о томе овде у Парламенту, нити је Александар Вучић о томе нешто говорио, него само понавља како му је „тешко“, како ће се борити и како су неки други то све упропастили, како смо „све изгубили“ и сад је, ето, само циљ да спасемо од погрома наш народ тамо.

Дакле, ми кад је реч о позицији Београда нисмо сазнали ништа ново осим онога за шта имам утисак да ће бити стална мантра и оправдање наших власти и Александра Вучића у наредним недељама, данима и месецима, а све у функцији припреме терена за прихватање поменутог правно-обавезујућег споразума.

Ево ти ништа - и држи га чврсто

Све у свему, очигледно је да све што су наши преговарачи, наводно, хтели и предлагали - за сада није успело. Разне иницијативе, ако их је уопште и било, глатко су одбијене у Бриселу, Вашингтону и другим престоницама. Другим речима, добили су ништа и то ништа треба да представе домаћој јавности као „успех“ и „победу“. Отуд поновно увођење у причу „Бљеска“ и „Олује“ – као, ето, сачували смо мир. Па, ми нисмо знали да је претио рат, осим у овим таблоидима који су очито задужени за подизање еуфорије, да би тиме онда дали индиректно оправдање власти да прихвати ништа као нешто – а по могућству чак и то да слави као велики успех.

Ми смо, дакле, данас ближи не споразуму, него, заправо, потпуној капитулацији. И уз то смо богатији за још једно маштовито образложење зашто се та капитулација спрема, уз такође један наговештај алибија, или смоквиног листа, којим ће она бити праћена, а то је најавна скривања иза „воље народа“, односно референдума, где би о том будућем споразуму чије се контуре назире грађани требало да се изјасне.

Прича о референдуму као тражење алибија и скидање одговорности

Грађани нису питани ни када се почињао „Београд на води“, ни када се нишки аеродром предавао у руке републичке власти – а сада када треба поделити одговорност за грешке током овог „бриселског процеса“ одједном се уводи у игру народ

Веома је интересантно да, када је расписиван Бриселски споразум, грађани нису питани, па чак ни информисани о његовом садржају, а домаћа јавност годинама није имала увид у то шта у њему пише. Тада се није тражио референдум, иако је Бриселски споразум одрадио највећи део посла који ће сада бити формализован овим правно-обавезујућим споразумом.

Грађани нису питани ни када се почињао „Београд на води“, ни када се нишки аеродром предавао у руке републичке власти – а сада када треба поделити одговорност за грешке током овог „бриселског процеса“ одједном се уводи у игру народ. Ја у принципу поздрављам све што личи на демократију и демократске процедуре. Али ово нема везе са демократијом и више личи на жељу да се, као што рекох, нађе неки смоквин лист и да се скине одговорност са председника и власти који су најодговорнији за стање и

Ђорсокак у коме смо се нашли.

То су, дакле, та два нова момента. Претње „Олујама“ и погромима које ћемо спречити тако што ћемо прихватити то што се нуди. И друго, да је то добро (мада можда не савршено), али ћемо за тај „компромис“ питати грађане и тако са њима поделити одговорност. То је оно што знамо да ће се дешавати након јучерашњег дана. А о самом садржају евентуалног договора не знамо ништа, јер Београд ништа није ни рекао. Све што знамо знамо, нажалост, долази само преко Приштине и њихових интерпретација договореног. И нажалост, те интерпретације су се до сада често показивале поузданије од онога што (не) говоре Вучић, Марко Ђурић и српски преговарачи.

(НСПМ)

Видети још:

[**Александар Вучић након сусрета с Хашимом Тачијем: Ми смо све одавно изгубили, али смо барем обезбедили мир за наш народ – морамо да извучемо нешто ни из чега**](#)